

11 liure

**crecen unsoldéu
dona no reeducable**

de **Stefano Massini**
direcció **Lluís Pasqual**

Obrim temporada amb dues peces contundents de l'italià **Stefano Massini**: l'una, **CrecEnUnSolDéu**, tracta la vida quotidiana a la franja de Gaza. L'altra, **Dona no reeducable**, de la periodista Anna Politkóvskaia, assassinada l'any 2006 per anar en contra del posicionament rus en el conflicte txetxè.

Dues funcions que s'alternen durant el setembre (mireu els horaris!).

Donna non rieducabile va ser escrita l'any 2007, després de l'assassinat de la periodista russa Anna Politkóvskaia, i es va estrenar el 7 d'octubre dirigit pel mateix Massini al Teatro delle Donne/Centro di Drammaturgia de Calenzano, amb **Luisa Cattaneo** al paper protagonista acompanyada per **Roberto Giofrè**. El mateix mes va sortir publicada per Edizioni Ubulibri.

Credoinunsol-odio, de l'any 2011, va ser escrita expressament per al Orchestra Multiètnica d'Arezzo i l'actriu **Amanda Sandrelli** i es va estrenar el 10 de novembre del mateix any produïda per l'Officine della Cultura i el Teatro Verdi de Pisa, amb direcció del mateix Massini i direcció musical de **Enrico Fink**.

Actualment, el Piccolo Teatro de Milà en prepara un altre muntatge interpretat i dirigit per **Manuela Mandracchia**, **Sandra Toffolatti** i **Mariangeles Torres**, que s'estrenarà el pròxim 1 de desembre al Teatro Studio Melato.

CrecEnUnSoldéu em va arribar a les mans poques setmanes abans de tancar la temporada. El mateix dia vaig anar a veure la Rosa i l'hi vaig llegir. L'endemà em vaig posar a traduir-lo. En pocs dies, miraculosament, se'alliberava un forat del calendari compromès des de feia molt de temps i aquest text es va incorporar a la nostra programació d'aquesta temporada. Tot ha succeït com si fos una senzilla evidència. Ni jo recordo el moment en què vaig decidir fer-lo, ni haver-l'hi proposat formalment a la Sardà, ni... Era un text esperat. I **Stefano Massini**, per sort nostra, l'ha escrit. Com tantes vegades, el teatre es fa preguntes en veu alta sobre un tema que ens afecta, que ens commou dia rere dia i per al qual la majoria de les vegades no tenim resposta. O algú creu posseir les respostes a les qüestions que exploten cada dia, en carn viva, en aquest tros de terra mil·lenària anomenada Franja de Gaza? Algú sap què més dir? O, senzillament, què dir?

La curiositat per **Stefano Massini**, aquesta nova veu del teatre europeu, em va portar en molt pocs dies a posar-me en contacte amb ell, a llegir-me els seus textos que no coneixia. L'autor que va enlluernar els espectadors la temporada passada amb *Lehman Trilogy* havia escrit feia tres anys, en homenatge a la periodista russa Anna Politkóvskaia, assassinada per l'anomenat terrorisme d'estat, un text: *Dona no reeducable*. Em va semblar que amb aquest segon monòleg, també extraordinari i que també tenia la cara i la veu d'una actriu, Míriam Iscla, podíem enriquir encara més aquest nou diàleg dels nostres espectadors amb l'autor. I així hem fet el que abans se'n deia un programa doble. Decisions gairebé sobre el terreny, tal com semblen escrits els dos textos de Massini. Teatre d'urgència. Urgents. Necessaris.

Lluís Pasqual

Teatre Lliure Gràcia . del 22 de setembre a l'1 d'octubre

CrecEnUnSoldéu

de **Stefano Massini** direcció **Lluís Pasqual**

intèrpret **Rosa Maria Sardà**

traducció de l'italià **Lluís Pasqual** / il·luminació **Xavi Clot** / vídeo **Leo Castaldi** /
so **Igor Pinto**

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel Bayod**

producció **Teatre Lliure**

els drets de representació d'aquest text són propietat de **Zachar International**.

espectacle en català

durada aproximada **1h. 10'** sense pausa

04/10 col·loqui amb la companyia després de la funció
seguiu #crecenunsoldeu al twitter

horaris de dimarts a divendres a les 20:30h.
el dissabte a les 17:30h. o a les 21h.
el diumenge a les 18h.

funcions alternes amb Dona no reeducable:
22, 24, 30 de setembre i 2 d'octubre a les 20:30h.
26 de setembre i 3 d'octubre a les 17:30h.

preus 29"
26" compra avançada
24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
22" (el dimarts i el dimecres, dies de l'espectador)
20" Tarifa Plana Abonats
15" tarifa última fila i Carnet Jove -25

PACK D'ENTRADES STEFANO MASSINI 19" cada espectacle

Una única actriu per a tres personatges, tres històries, tres maneres de veure el món. Cada vegada que la llum canvia de color la actriu canvia de personatge. Aquest text és un retrat de tres dones i un laberint. Eden Golan, una professora d'història hebraica. Mina Wilkinson, al servei de l'exèrcit dels Estats Units. I finalment Shirin Akhras, una estudiant palestina de 20 anys. Cadascun d'aquests noms és una troca per desenredar, un embolic de motivacions, la punta de l'iceberg. Els tres monòlegs, paral·lels s'expliquen els uns en els altres, i descobrim abismes de diferència i espurnes de simetria. Perquè en el caos hi ha una simetria.

%Escolta, Israel: Jahvè és el nostre Déu, Jahvè tot sol.+
(*emà*) (professió de fe jueva) Antic Testament, Pentateuc, Dt. 6,4)

%No hi ha cap déu tret d'Al·là i Muhàmmad és el seu profeta.+
(*Xahada* (professió de fe musulmana), primer pilar de l'islam)

%Grec en un Déu, Pare totpoderós, creador del cel i de la terra.+
(*Credo* (professió de fe catòlica), oració)

%Tu vols la pau i jo també, però la realitat és una altra cosa. Tu i jo som dues pobres ànimes que no podem fer-hi res. Estem perdudes sota els seus peus. Tu ets una casualitat i jo sóc una casualitat. Aquests governs nostres no ens escolten ni a tu ni a mi. Tot el que dius és correcte. Però els reis i els presidents viuen en un altre món. En un altre món! I tu i jo som dues casualitats perdudes sota els seus peus. Tu ets una víctima i jo també.+

fragment extret del documental *To Die in Jerusalem*, arran de l'atemptat suïcida del 29 de març del 2002 que va dur a terme la jove palestina Ayat al-Akhras, de 18 anys, a l'entrada d'un supermercat al barri de Kiryat HaYovel's de Jerusalem, en el qual va morir la jove israeliana de 17 anys Rachel Levy.

CrecEnUnSolDéu parteix dels esdeveniments succeïts arran de la segona intifada o Intifada al-Aqsa, després del fracàs a Camp David el 2000 de la cimera per la pau impulsada pel president dels Estats Units Bill Clinton. Al-Aqsa és el nom oficial que van donar els dirigents palestins a l'alçament popular que va esclatar després del 28 de setembre del 2002, quan Ariel Sharon, líder en aquell moment de l'oposició israeliana, va visitar el Haram al-Sharif (els edificis de la Muntanya del Temple i Cúpula de la Roca de Jerusalem). L'Autoritat Palestina i Al Fatah (el Moviment d'Alliberament de Palestina), que van considerar la visita una provocació, van cridar les masses a enfrontar-se a Sharon, però a la crida només van respondre un grup reduït de funcionaris i activistes. L'endemà, diversos joves palestins van llançar pedres contra alguns jueus que resaven al Mur de les Lamentacions. La policia els va dispersar amb mitjans mortífers: va matar quatre fidels musulmans i en va ferir desenes. En resposta a aquest ús de la força, es van celebrar manifestacions a tots els territoris ocupats i entre els ciutadans palestins d'Israel. Les forces de seguretat israelianes hi van respondre també amb una escalada de mesures repressives igualment mortíferes.

cronologia de la Segona Intifada

http://news.bbc.co.uk/2/hi/middle_east/3677206.stm

el paper nord-americà a Camp David 2000

http://elpais.com/diario/2000/07/26/internacional/964562412_850215.html

<http://www.jewishvirtuallibrary.org/jsource/Peace/cd2000toc.html>

To Die in Jerusalem, un cas inspirador

<https://youtu.be/Cx7nt0tvAYA/>

<http://www.haaretz.com/news/diplomacy-defense/1.572061>

per saber-ne més

<http://blogs.sapiens.cat/socialsenxarxa/etiqueta/conflicte-arabo-israelia/>

<http://www.cidob.org/es/content/search?searchText=palestina>

<https://youtu.be/90EwvhFIBxs>

<http://www.juancole.com/2015/07/amira-blunt-concentration.html>

<http://www.rebellion.org/noticia.php?id=94792>

10 d'octubre del 2002

Dels palestins, se n'espera que obeeixin les ordres militars dictades per l'Estat d'Israel, com si constituïssin la llei del país. Però l'Estat que imposa aquestes ordres als palestins, i l'exèrcit del qual controla les seves ciutats, pobles, camps i aigua, no es fa responsable del seu benestar. No necessita tractar-los com ho faria un Estat normal, perquè no són ciutadans seus i no tenen dret de sufragi. Tampoc necessita comportar-se com una potència ocupant, perquè (sota la mirada dels ulls del món) els Acords d'Oslo el van alliberar d'aquesta responsabilitat quan va transferir l'administració de més del 90% de la població palestina a l'Autoritat Palestina. Ella es va convertir en la responsable dels seus ciutadans, tot i haver-li negat la jurisdicció sobre la major part del territori i malgrat no tenir capacitat per instal·lar una canonada d'aigua sense el permís de l'Administració Civil israeliana. L'Autoritat Palestina continua essent responsable del benestar i la seguretat dels palestins, tot i que les seves institucions han estat bombardejades i destruïdes i que els tancs i helicòpters israelians controlen tota la zona, des de dins i des de fora.

Els terroristes s'instal·len en mig de la població, i d'aquesta manera la posen en perill alhora que absolen de responsabilitat les Forces Israelianes de Defensa quan maten civils a les seves llars. En canvi, els soldats, amb les seves armes personals i tancs, només són convidats als assentaments i llocs avançats, des d'on disparen contra els civils palestins, dels quals s'aprofiten els terroristes.+

Amira Hass (Haaretz)

fragment extret del volum *Cròniques de Ramala* (Galaxia Gutenberg 2003)

Teatre Lliure Gràcia . del 23 de setembre al 3 d'octubre i del 15 al 22 de juny

Dona no reeducable

de **Stefano Massini** direcció **Lluís Pasqual**

intèrpret **Míriam Iscla**

veus en *off* **Miquel Cabal, Xènia Dyakonova, Lluís Marco i Manuel Nuñez Yanowsky**

traducció de l'italià **Lluís Pasqual** / textos en rus **Xènia Dyakonova** /
il·luminació **Xavi Clot** / vídeo **Leo Castaldi** / so **Igor Pinto**

ajudant de direcció **Juan Carlos Martel Bayod**

producció **Teatre Lliure**

agraïment especial **Lluís Marco**

els drets de representació d'aquest text són propietat de **Zachar International**.

espectacle en català

durada aproximada **1h. 10'** sense pausa

04/10 col·loqui amb la companyia després de la funció
seguiu #donanoreeducable al twitter

horaris de dimarts a divendres a les 20:30h.
 el dissabte a les 17:30h. o a les 21h.
 el diumenge a les 18h.

*funcions alternes amb **CrecEnUnSoldéu***
23, 25, 29 de setembre i 1 d'octubre a les 20:30h.
26 de setembre i 3 d'octubre a les 21h.

preus 29"
 26" compra avançada
 24,50" amb descompte (excepte els dies de l'espectador)
 22" (el dimarts i el dimecres, dies de l'espectador)
 20" Tarifa Plana Abonats
 15" tarifa última fila i Carnet Jove -25

PACK D'ENTRADES STEFANO MASSINI 19" cada espectacle

Un any després de l'assassinat d'Anna Politkóvskaia, Stefano Massini va escriure aquest retrat sense concessions, una immersió teatral total en violacions i represàlies, suborns i xantatges, desesperació i coratge. Un viatge al precipici dels horrors russo-txetxens del segle XXI, espiats i relatats per un testimoni definida pel Kremlin com a "no reeducable": els caps tallats dels guerrillers penjats dels gasoductes, restes humanes fetes volar amb granades, competicions entre els militars per endur-se el rècord de violacions, atemptats suïcides al centre de Grozni, episodis de profunda corrupció camuflats per una propaganda al so de la ficció televisiva, per no parlar de la carnisseria del teatre Dubrovka de Moscou i de l'escola de Beslan. Una baixada als inferns i una reflexió sobre la llibertat de premsa i l'ofici del periodista.

«Nosaltres som els responsables de les polítiques de Putin ja que la societat ha demostrat una apatia sense límits. Només respecten el fort i devoren el feble».

«A Rússia hi ha un buit d'informació que allunya la mort de nostra ignorància, només ens queda Internet. Qui vulgui treballar de periodista o és servil a Putin o pot pagar el seu activisme amb la mort, la bala o el verí».

«A Txetxènia s'està vivint una palestinització del problema. I malgrat tot no puc contestar de forma unívoca si Txetxènia vol ser independent o no. Les infraestructures estan destruïdes. Els txetxens fa 10 anys que estan en guerra. Les refineries, que són la base de la indústria txetxena, estan destruïdes. És un país infestat de bandes criminals formades per exmilitars de l'Exèrcit Federal barrejats amb els combatents txetxens que es dediquen al pillatge i a vendre el petroli que poden trobar».

«Estic segura que la solució al conflicte és política, no militar. No perquè jo sigui més intel·ligent que els altres, sinó perquè aquesta és la realitat. El problema és que el veritable viver del terrorisme txetxè és precisament en els mètodes que l'Exèrcit Federal fa servir a Txetxènia. Quan parlen d'uns presumptes terroristes àrabs que inciten els txetxens a la violència, podem dir que és pura propaganda. Conec moltes famílies en les quals els joves txetxens, que fa alguns anys ni s'imaginaven que es convertirien en suïcides, ara s'estan radicalitzant i es plantegen aquesta sortida».

«Quants fills nostres hauran de ser sacrificats fins que una campanya conjunta de l'opinió pública aconseguixi que es reformi l'exèrcit de dalt a baix?»

fragments extrets de *Diari rus* (Ara llibres 2013) i altres escrits d'Anna Politkóvskaia.

Ni oblit ni silenci

Manifest en motiu de la commemoració del primer aniversari de l'assassinat d'Anna Politkóvskaia. Institut de Drets Humans de Catalunya

El 7 d'octubre farà exactament un any que la periodista russa Anna Politkóvskaia va ser assassinada a Moscou.

Periodista valenta i compromesa va centrar bona part del seu treball a explicar al món sencer el que estava succeint a Txetxènia, denunciant les constants violacions dels drets humans i els abusos que es cometien en aquest petit país del Caucas. En els seus reportatges, va donar veu a aquells a qui s'havia intentat silenciar, tot narrant les crueltats més esgarrifoses d'un conflicte sàdic i sanguinari que persisteix des de fa anys.

Anna Politkóvskaia no va cedir mai davant les amenaces i les pressions a les quals es va veure sotmesa durant els seus anys de dur treball. Amb el temps va esdevenir una nosa massa molesta, per als governs txetxens pro russos i per a les autoritats del Kremlin, com a analista lúcida i crítica amb la seva política. La recerca de la veritat i la justícia li va crear enemics molt poderosos i, fins i tot l'actual president txetxè pro rus, Ramzan Kadírov l'havia amenaçat de mort, tal i com ella mateixa va manifestar en algun dels seus articles. És per això que la seva mort va obrir tants dubtes sobre qui podia haver-hi darrere del seu assassinat.

Han estat moltes les persones i les entitats d'arreu del món que han condemnat l'assassinat i que han exigint a les autoritats competents dels seus països que facin pressió sobre el govern rus perquè s'aclareixin les circumstàncies de la seva mort i es castiguin els culpables. A Espanya es va aconseguir que el Congrés aprovés per unanimitat, el 18 d'octubre del 2006, una resolució de condemna de l'assassinat d'Anna Politkóvskaia. La Proposició no de Llei instava el Govern estatal a exigir a Rússia una investigació internacional i independent per aclarir el crim de la periodista.

A finals d'agost passat, va aparèixer la notícia de la detenció dels presumptes responsables de l'assassinat de l'Anna Politkóvskaia, que implicava agents de l'FSB i alguns ciutadans txetxens. Tal i com ha passat al llarg de tot aquest cas, un cop més han estat molts els dubtes que han envoltat la investigació. La ràpida posada en llibertat d'algun dels detinguts, la destitució del fiscal que duia a terme la instrucció, etc., tornen a posar sobre la taula els rumors de muntatge polític i mediàtic, ara que s'aproximen períodes d'eleccions parlamentàries i presidencials a la Federació Russa.

Des de Catalunya també volem fer sentir la nostra veu. Les entitats sotassignants, ens volem sumar als molts actes d'homenatge que es fan en aquests dies arreu del món per exigir que s'aclareixi el seu assassinat i per recordar la seva figura, tant a nivell professional com humà. Demanem que, un cop més, no caigui la impunitat damunt dels veritables responsables de la mort de l'Anna Politkóvskaia, tal com ha passat amb els 21 periodistes morts a Rússia des que el president Putin va arribar al poder, al març del 2000. També volem recordar que el conflicte txetxè continua encara avui, malgrat l'aparença d'estabilitat que s'esforcen a mostrar les autoritats russes. El drama humà de milers de civils continua, malgrat que ara ja no es pot comptar amb el testimoni incansable d'Anna Politkóvskaia. Citant les seves paraules: %El meu ofici és buscar i escriure la veritat. En la Rússia d'avui, has de dedicar-hi la vida o res; si abandono per salvar la meua pell, llavors dimiteixo davant del poder i abandono el meu país, i els meus compatriotes. Qui prendrà el relleu?+, avui volem dir aquí que nosaltres, modestament, agafem el seu relleu i que continuarem treballant per denunciar el que passa encara a Txetxènia. Lluitarem per defensar la llibertat d'expressió i la defensa dels drets humans.

el conflicte txetxè

<http://www.ccma.cat/catradio/alcarta/programa/2002-el-drama-de-txetxenia-explicat-a-catalunya-radio/audio/249340/>

http://news.bbc.co.uk/hi/spanish/specials/newsid_3700000/3700035.stm

Rehens a Moscou, documental sobre l'assalt al teatre Dubrovka el 2002

https://youtu.be/9Y_Z50UGbJA

el cas Politkóvskaia

<http://www.media.cat/2011/10/07/anna-politkovskaia-no-va-ser-un-cas-aillat/>

<http://www.vilaweb.cat/media/attach/vwedts/docs/entrevistapolitk.pdf>

<http://es.rsf.org/rusia.html>

per saber-ne més

<http://www.cidob.org/es/content/search?searchText=Txetx%C3%A8nia>

http://www.observatori.org/paises/pais_84/documentos/E_CHELYSHEVA.pdf

<https://buscandoaborja.wordpress.com/conflictos-armados/la-guerra-de-chechenia/>

<http://www.bbc.com/news/world-europe-20067384>

la crítica ha dit...

Parlo del text angoixant i potent en què Stefano Massini ha abocat tot allò que s'ha de saber d'Anna Politkóvskaia; tot allò que la periodista russa, assassinada a causa del seu coratge, estava decidida a fer-nos saber. +**Furio Colombo**

Molta atenció a les històries dels artistes de sempre i també a les de la llibertat individual dels nostres contemporanis, Stefano Massini no podia deixar-se escapar la set de llibertat d'Anna Politkóvskaia, castigada amb el martiri a la Rússia de Putin. Vet aquí en escena, un any després del seu assassinat, un text, o més ben dit un memoràndum, que ens il·lumina els esdeveniments de la seva vida però també la història de Txetxènia, que porta tres segles lluitant amb l'opressor rus. I a la ment del qui mira no es concedeix ni un instant de pausa, en embranzida cap a l'increïble malson de la realitat. +**Franco Quadri (La Repubblica)**

Stefano Massini, dels articles i els diaris privats d'Anna Politkóvskaia, n'ha estret un memoràndum compacte, apassionant i alhora terrible. Fulls d'un quadern imaginari en què els fragments de reportatge sobre Txetxènia es recomponen en un fresc ensangonat. El to és directe, de crònica que rebota, i el memoràndum transcorre veloç, implacable, cap al seu famós final. Partitura descarnada i esgarrapada. Esmolada com un dolor no esborrat. Retrat indiscret de la Rússia contemporània i de la seva ferotgia envers els seus millors fills. +**Rossella Battisti (L'Unità)**

El jove dramaturg italià, tantes vegades aplaudit per les seves peces, s'ha basat en un conjunt de entrevistes, cartes i fragments de diari que torna més literaris i teatrals, sense escatimar-ne l'horror i la lucidesa a l'entorn dels homes dels dos bàndols que s'esqueixen. Construeix, amb un ritme sostingut i variat, un moviment dramàtic a la llçada del compromís d'Anna Politkóvskaia. +**France Clarival (Le Quotidien du Luxembourg)**

Stefano Massini construeix un muntatge de textos a partir de notes, de entrevistes, de correspondència. El conjunt constitueix una mena d'homenatge contínuament apassionant, rítmic i variat, en el qual els fets dits amb una certa distància deixen comprendre l'horror de la guerra, la violència d'un règim autoritari i el coratge increïble d'una dona determinada, que no reula mai davant de la necessitat de fer sentir la realitat dels fets i de situacions ocultades al seu país. +**(Télérama, París)**

La era hora. Necessitàvem conèixer millor aquesta gran figura de la primèria del nostre segle XXI per poder-la vorejar, mitificar... recuperar? Ja s'havien emparat del seu nom dos espectacles de teatre de més o menys feliç memòria, un simple pretext cada vegada. Aquí això no passa. Ens faltava un jove autor italià, Stefano Massini, i el seu traductor belga, Pietro Pizzuti, per deixar per fi de donar voltes al cas i escriure, no una biografia, una reconstrucció històrica, sinó un "memoràndum teatral a propòsit d'Anna Politkóvskaia" basat essencialment en els actes i els escrits de la periodista que coneixia bé el seu tema i el sabia tractar amb mestratge! + **Suzanne Vanina (Rue du théâtre, Brussel·les)**

les intèrprets

Rosa Maria Sardà

És actriu de teatre, cinema i televisió. De formació autodidacta, va debutar als escenaris el 1962. En la seva extensa carrera, destaca la participació en els muntatges *El Knack*, d'Ann Jellicoe, trad. Terenci Moix, dir. Ventura Pons; *Tartan dels micos* de Terenci Moix; *Esperando a Godot*, de Samuel Beckett; *Roses roges per mi* de Sean O'Cassey i *Sopa de pollastre amb ordi*, d'Arnold Wesker, dir. Josep Montanyès; *Una estona amb la Sardà*, de Terenci Moix, Miquel Martí i Pol i Rosa Maria Sardà; *Yo me bajo en la próxima, ¿y usted?*, d'Adolfo Marsillach; *Pareja abierta* de Dario Fo, dir. Adolfo Dufour; *Fedra*, de Llorenç Villalonga; *Olors*, de Josep M. Benet i Jornet, dir. Mario Gas; *Tres dramolette* de Thomas Bernhard i *Sagarra dit per Rosa Maria Sardà*, dir. Carme Cané.

Sota la direcció de Lluís Pasqual ha participat, entre altres, als muntatges *Rosa i Maria*, d'Ireneus Iredinski, trad. Terenci Moix i Miquel Martí i Pol; *El balcó*, de Jean Genet; *Duet per un violí sol*, de Tom Kempinski; *Madre Coraje*, de Bertolt Brecht; *Wit*, de Margaret Edson (Premis Chivas Telón, Max, Ercilla, Butaca, Fotogramas de Plata i Teatre Metropol de Tarragona), *La casa de Bernarda Alba*, de Federico García Lorca (Premi de la Unió d'Actors a l'Actriu Principal); *El caballero de Olmedo*, de Lope de Vega, i *Love for Shakespeare*.

També és extensa la seva trajectòria a la televisió i el cinema, on ha treballat sota les ordres de Ventura Pons, Francesc Bellmunt, Josep Maria Forn, Antonio Chavarrías, Manuel Gómez Pereira, Gonzalo Herralde, Fernando Colomo, Antoni Verdagué, Juanma Bajo Ulloa, Pedro Almodóvar, Fernando Trueba, Joaquim Oristrell, Icíar Bollaín, Imanol Uribe o Laura Mañà entre altres, i ha rebut nombrosos premis.

En l'àmbit de la direcció escènica, ha presentat els espectacles *L'hostal de la Glòria*, de Josep Maria de Sagarra (Premi Nacional d'interpretació); *Ai, carai!* de Josep Maria Benet i Jornet (Premi de l'Associació d'Espectadors de Teatre de Reus); *Fugaç*, de Josep Maria Benet i Jornet; *Shirley Valentine*, de Willy Rusell; *El visitant*, d'Eric-Emmanuel Schmidt (Premi de l'Associació d'Espectadors de Teatre de Reus); *Un día cualquiera*, de Franca Rame i Dario Fo, i *Petó públic* d'Àngel Burgas.

Ha estat guardonada amb la Medalla d'Or de l'Acadèmia Espanyola de les Arts i les Ciències Cinematogràfiques (2010), el Premi San Pancraccio 2007 "Grandes actores del cine español"; el Zinegoak 2007 Premi d'honor; Festival de Sitges (2005) -Premis Fundació Aisge; Mostra de cinema espanyol dirigit per dones -reconeixement a la trajectòria professional (2001); la Creu de Sant Jordi a la trajectòria personal i professional (1993); el VII Premi Margarida Xirgu (1979) i el Premi Sebastià Gasch. L'any 2013 va rebre el Premi Butaca Honorífic Anna Lizaran, i aquest any, el Premi Max d'Honor 2015, tots dos a la seva carrera.

Míriam Iscla

Comença la seva carrera professional l'any 1989 amb *Paraula de poeta*, un muntatge de Maria Mercè Marçal amb direcció de Jordi Mesalles. L'any següent, el 1990, forma part del repartiment de *Línia roja* de la companyia del Teatre de l'Òcàs amb direcció de T. Vilardell i M. Casamayor al Teatre Condal. També participa en *Teatre Natural d'Oklahoma* de Kafka amb direcció de Luis Miguel Climent a la Sala Beckett (1991); *El desengany* de F. Fontanella amb direcció de Domènec Reixac al Teatre Romea (1992); *Després ve la nit* amb creació i direcció de David Plana estrenat al Festival Temporada Alta i fent temporada a la Sala Beckett (2001-2002); *Les falses confidències* de Marivaux, amb direcció de Sergi Belbel al TNC (2005-2006); *Leonci i Lena* de G. Büchner, amb direcció de Pep Pla al Festival Grec de Barcelona-Sala Muntaner (2007-2008); *Com pot ser que testimi tant*, amb direcció de Javier Daulte (2007-2008); *15* amb codirecció de Sergi Belbel i T de Teatre (2006), i coautora de diversos textos; *Això no és vida*, dir. David Plana (2003-2004). És cofundadora de la companyia T de Teatre amb la que ha participat com a intèrpret en tots els espectacles, entre els quals destaquen *Criatures*, dir. David Plana (1998-2001); *Homes!*, dir. Sergi Belbel (1994-1997) o *Petits contes misògins*, de P. Highsmith, dir. Pere Sagristà (1991-1993). L'any 2008 deixa de formar part de la companyia T de teatre. Des de llavors ha format part del repartiment de *El casament de Terregada*, de Juli Vallmitjana, dir. Joan Castells (2009); *M de Mortal*, amb text i direcció de Carles Mallol (2010); *A mi no em diguis amor*, amb text i direcció de Marta Buchaca (2010) i *Lluny de Nuuk*, amb text i direcció de Pere Riera, tots ells al TNC; *Celebració*, de Harold Pinter (2011) i *Quitt*, de Peter Handke (2012), dir. Lluís Pasqual. Darrerament ha participat en *MCBTH* de W. Shakespeare, dir. Àlex Rigola; *Red Pontiac* i *Barcelona*, de Pere Riera; *El zoo de vidre*, de T. Williams, dir. Josep Maria Pou; *El rei Lear*, de W. Shakespeare, dir. Lluís Pasqual, i *Només són dones*, de Carmen Domingo, dir. Carme Portaceli.

També ha escrit *Vida de mare* i ha estat coordinadora de guions i guionista de les sis temporades de la sèrie televisiva *Jet Lag* (2001-2006) on feia també d'interpret, i guionista i intèrpret de la secció *Les tietes* del programa de Com Ràdio *Dies de ràdio*, conduït per Elisenda Roca. En televisió, recentment ha participat en la tvmovie *La Xirgu*, en la minisèrie *Habitaciones cerradas*, i en sèries com ara *Sagrada Família*, *Laura*, *Efectes secundaris*, *Dones d'aigua*, *Homicidios* o *Olor de colònia*, i als concursos *El joc del segle* o *Tres pics i repicó*. També ha format part del repartiment de *Los ladrones van a la oficina*, *El comisario*, *Calle 13* i *Un cuento de Navidad*.

l'autor

Stefano Massini

Florència, 1975

És llicenciat en Filologia Clàssica. Comença en el teatre com a assistent convidat de Luca Ronconi al Piccolo Teatro de Milà, i també de altres directors internacionals destacats del Maggio Musicale Fiorentino. El 2000 signa la seva primera direcció amb un espectacle-instal·lació a la sala d'armes del Museu Stibbert de Florència. Des del 2001, i durant diversos anys, es dedica a dirigir textos contemporanis italians i internacionals, inclosa una nova edició del famós *Diari d'Anna Frank* per al Teatro di Rifredi de Florència. Amb tot, la seva carrera com a dramaturg no despunta fins al 2005, amb *L'odore assordante del bianco*, que guanya el premi Pier Vittorio Premi Tondelli, el més important de la dramàturgia a Itàlia. Des de llavors es comencen a muntar textos seus per tot Itàlia: no només *Processo a Dio* amb Ottavia Piccolo i Sergio Fantoni, sinó també *Memorie del boia*, guanyador del Premi Tondelli (produït pel Teatro Metastasio/Stabile della Toscana i dirigit per Emanuele Luzzati).

El 2006, Massini és present als festivals teatrals italians més importants amb la primera part del *Trittico delle Gabbie*, un projecte que es tanca quatre anys més tard en col·laboració amb el Centro di Drammaturgia Teatro delle Donne, on Massini fa una residència. El 2007 rep el Premi Nacional de la Crítica al Piccolo Teatro di Milano i Ubulibri, dirigida per Franco Quadri, li publica *Una quadrilogia, Trittico delle gabbie i Donna non rieducabile, memorandum su Anna Politkovskaja*. Per aquest últim rep nombrosos reconeixements i es munta a París, Brussel·les, Marsella, Tolosa, Luxemburg, Mònaco. A Itàlia se'n fa també un mig metratge molt aplaudit a la 66a. Mostra de Cinema de Venècia i després emès per la RAI. El 2009 fa una nova versió de *Frankenstein* a partir de la novel·la de Mary Shelley, una producció del Teatro Metastasio i que després gira per alguns dels teatres italians més importants durant dues temporades. Publica amb Promomusic *Anna Politkovskaja i Io non taccio*. Alguns dels actors italians més importants, de gèneres i estils diferents, com ara Fabrizio Gifuni, Giorgio Albertazzi, Massimo Dapporto, Anna Bonaiuto, Michele Placido o Gioele Dix han encarnat personatges seus.

Els últims anys, signa *L'Italia s'è desta* i *Credoinunsol-odio*, *La Commedia di Candido*, la versió escènica de *L'arte del Dubbio* de Gianrico Carofiglio (les dues últimes estrenades amb èxit per Ottavia Piccolo i Sergio Fantoni). El 2012 dirigeix la gran actriu Lucilla Morlacchi al monòleg *Lo schifo*, la primera part d'un projecte sobre l'homicidi de Maria Alpi que ultima el 2013 amb *African*

Requiem, amb Isabella Ragonese. També obté un èxit notable per tota Itàlia amb *Balkan Burger* amb Luisa Cattaneo, un relat surreal sobre una Iugoslàvia disputada entre quatre religions, un monòleg presentat als principals teatres italians durant tres temporades consecutives. Massini reescriu per a Arca Azzurra *El Príncep* de Maquiavel coincidint amb el seu cinc-cents aniversari. El seu màxim reconeixement fins ara ha estat per *Lehman Trilogy*, sobre la història de la banca Lehman Brothers: el text s'estrena al Théâtre du Rond-Point de París el novembre del 2013 (Premi de la Crítica al millor espectacle francès 2013/2014 i premi Ubú Speciale), es publica en italià a Einaudi i el Piccolo Teatro de Milano la tria com a nova producció del 2015 dirigida per Luca Ronconi, en una temporada en què estrena *7 minuti* dirigit per Alessandro Gassmann, amb un repartiment d'onze actrius amb Ottavia Piccolo al capdavant.

El maig del 2015, després de la mort de Luca Ronconi, és nomenat director artístic del Piccolo Teatro de Milà.

més informació

<http://www.stefanomassini.it/>

el director

Lluís Pasqual

Reus, 1951

Llicenciat en Filosofia i Lletres, en la especialitat de Filologia Catalana, per la Universitat Autònoma de Barcelona, i llicenciat en Art Dramàtic per l'Institut del Teatre de la Diputació de Barcelona. Dirigeix el seu primer espectacle, *Roots*, de Arnold Wesker, el 1968. És fundador del Teatre Lliure de Barcelona el 1976, on hi dirigeix el primer espectacle, *Camí de nit*. Als 32 anys, el 1983, és nomenat director del Centro Dramático Nacional - Teatro María Guerrero de Madrid.

El 1990 se'n va a París per dirigir durant sis anys l'Odéon - Théâtre de l'Europe. Els anys 1995 i 1996 dirigeix la Biennial de Teatre de Venècia. Entre el 1997 i el 1999, per encàrrec de l'Ajuntament de Barcelona, és comissari del Projecte Ciutat del Teatre. Del 1998 fins al 31 de desembre del 2000 codirigeix el Teatre Lliure.

L'abril del 2004 entra a formar part del Teatro Arriaga de Bilbao com a assessor artístic, des d'on impulsa el Projecte BAT, un laboratori de formació, col·laboració pedagògica i promoció i creació d'espectacles contemporanis.

El 2011 accepta la direcció del Teatre Lliure per al període 2011-2015. El seu mandat ha estat renovat fins al 2019.

direccions escèniques de teatre recents

- 2011 *Blackbird*, de D. Harrower. Piccolo Teatro di Milano.
La casa di Bernarda Alba, de F. García Lorca. Napoli Festival Teatro Italia.
- 2012 *Quitt*, de P. Handke. Teatre Lliure . CDN.
- 2013 *Blackbird*, de D. Harrower. Teatre Lliure.
La casa cremada, de A. Strindberg. Teatre Lliure.
Els feréstecs, de C. Goldoni. Teatre Lliure. (Premis Butaca 2013 al Millor muntatge teatral, a la Direcció, a l'Actriu de repartiment per a Laura Conejero, al vestuari i a la caracterització).
Recordant la Fedra. Teatre Lliure.
- 2014 *El caballero de Olmedo*, de F. Lope de Vega. Teatro Pavón . Teatre Lliure.
Finale di partita, de Samuel Beckett. Napoli Teatro Festival.
Love for Shakespeare. Teatre Lliure.
- 2015 *El rei Lear*, de W. Shakespeare. Teatre Lliure.

direccions escèniques d'òpera recents

2010 *La Donna del lago*, de G. Rossini. Opera Paris (Teatro alla Scala Milano 2011).

2012 *Il Prigionero*, de L. Dallapiccola i *Suor Angelica*, de G. Puccini. Teatro Real Madrid . (Gran Teatre del Liceu 2014).

guardons recents

Premi Internacional Terenci Moix per la seva trajectòria en les arts escèniques, 2013.

Premi Butaca a la Millor direcció per *Els feréstecs*, 2013.

Creu de Sant Jordi de la Generalitat de Catalunya, 2015.

Premi CERES 2015 al Millor Espectacle per *El rei Lear*.

i també, a l'itinerari **Violència i poder**

Relato de un naufrago

basat en una obra de **Gabriel García Márquez** dramaturgia i direcció **Marc Montserrat-Drukker**

Gràcia / del 28 de gener al 28 de febrer

Invernadero

de **Harold Pinter** versió **Eduardo Mendoza** direcció **Mario Gas**

Montjuïc / del 10 al 21 de febrer

El alcalde de Zalamea

de **Calderón de la Barca** versió **Álvaro Tato** direcció **Helena Pimenta**

Compañía Nacional de Teatro Clásico

Montjuïc / del 2 al 6 de març

Maria Estuard

a partir de l'obra de **Friedrich von Schiller** versió i direcció **Sergi Belbel**

Gràcia / del 5 de maig al 5 de juny

En veu baixa

d'**Owen McCafferty** direcció **Ferran Madico**

Montjuïc / Espai Lliure - del 18 de maig al 12 de juny